

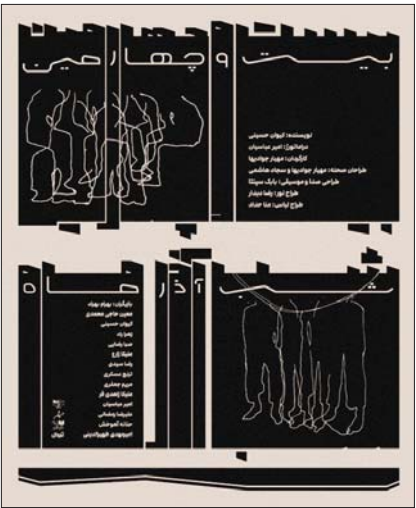
بدون تسلط بر زبان هنر خلاقیت ممکن نیست

ایسنا: پیمان معادی در رونمایی ترجمه‌اش از کتاب «استادان بزرگ بازیگری و شیوه‌های آموزش آنها» گفت: «چقدر لحظه زیبا، دلنشین و جذابی است؛ خیلی جذاب‌تر از لحظاتی که ما در فرش قرمزها یا در افتتاحیه فیلم‌ها داشتیم». آیین رونمایی از کتاب «استادان بزرگ بازیگری و شیوه‌های آموزش آنها» نوشته ریچارد پرسوف و ترجمه پیمان معادی، عصر روز پنجشنبه ۲۲ آبان با حضور جمعی از هنرمندان و منتقدان برگزار شد. در آغاز نشست، آرش حیدریان ناشر و نویسنده، ضمن قدردانی از تلاش‌های پیمان معادی در ترجمه این اثر گفت: «این ترجمه صرفا کار آموزشی نیست، شاید به‌نوعی به فلسفه زیستن در نقش می‌پردازد. البته استادان خیلی بهتری می‌توانند درباره این کتاب توضیح دهند ولی می‌خواهم خیلی کوتاه بگویم که پیمان همیشه و در این مدتی که ما با هم کار کردیم، دقت بالایی داشته است و خیلی تلاش کرده که ترجمه بسیار به متن اصلی کتاب وفادار باشد». او در ادامه تشریح کرد: «این کتاب صرفا برای دانشجویان تئاتر و سینما نیست، بلکه برای مخاطباتنی است که در هر حوزه‌ای به اندیشه‌های بازیگری و به این تفکر علاقه‌مندند؛ این گروه می‌توانند کتاب را بخوانند و لذت ببرند. حال امیدواریم این کتاب به هر شکلی با هر کیفیتی بتواند روند و آموزش بازیگری در ایران را یک پله بالاتر ببرد و در واقع راه آن هموارتر شود». حیدریان در پایان از پیمان معادی به خاطر وسواس زیادی که برای کار ازرندهاش داشته است، تشکر کرد. در ادامه، پیمان معادی، بازیگر و مترجم کتاب «استادان بزرگ بازیگری و شیوه‌های آموزش آنها» ضمن تشکر از حاضران و کسانی که در روند انتشار کتاب همراهش بودند، گفت: «چقدر لحظه زیبا، دلنشین و جذابی است؛ خیلی جذاب‌تر از لحظاتی که ما در فرش قرمزها یا در افتتاحیه فیلم‌ها داشتیم. برای من اولین تجربه است. نه خودم را مترجم می‌دانم، نه صاحب سبک در این رشته، صرفا یک تلاشی با کمک دوستان بوده است و خیلی خوشحالم‌که به ثمر رسیده و به قول آرش حیدریان وسواس‌هایی که آبروی‌مان نرود». معادی درباره محل انجام رونمایی کتابش گفت: «اولین جایی که فکر کرده بودم این کار را انجام دهم، کتابسرای راوی بود، به دلایل خیلی زیادی که وقت گفتن نیست. ولی خیلی تبریک می‌گویم به کتابسرای راوی و امیدوارم که چراغ اینجا روشن باشد. دم شکر ما بابت ممارست در کارتان. هر تجارتی در ایران مشکلاتی دارد و این روزها به خاطر وضعیت اقتصادی، بدتر از همه آنها کتاب‌فروشی‌هاست و آدم تعجب می‌کند از اینکه کتاب‌فروشی باز می‌شود و در این وضعیت چقدر شهر ما با کتاب‌فروشی زیباتر است». او در ادامه از نشر فکر نو تشکر کرد و دوستی با آرش حیدریان را باعث رقم‌زدن این اتفاق دانست و گفت: «آرش کتابی از یک استاد بازیگری ترجمه می‌کرد که در آن کتاب به اسسم من اشاره شده بود و من شاگرد آن استاد بودم و او فکر می‌کرد که شاید تشابه اسمی باشد، با من تماس گرفت تا بداند من واقعا همانم که سر برده‌ام؟ و من گفتم بله من هر موقع که فرصت کنم، سر کلاس این استاد می‌روم». معادی ادامه داد: «همین باعث شد که بگویم دغدغه انجام ترجمه این کتاب را دارم و برای بار دوم این کتاب را می‌خوانم و کتاب دوجلدی است و شروع کردم به ترجمه. وقت و شرایط نداشتم، اما آقای حیدریان خیلی مسیر را برای من هموار کردند و نگذاشتند من منصرف شوم. دو سه دفعه اتفاقاتی افتاد و درگیری‌ها باعث شده بود که من کمی کوتاه بیایم و ترجمه را به تأخیر بیندازم ولی آرش حیدریان مانع این کار شد». معادی از برنامه آینده‌اش گفت: «کتاب دیگری را که یک سال و نیم پیش شروع کردیم به‌زودی تمام می‌شود و به همت دوستان امیدوارم سال آینده کتابی در زمینه فیلم‌نامه‌نویسی منتشر کنیم». او از نقش حسین پاکدل در زندگی فرهنگی‌اش گفت و افزود: «هر دفعه در فرهنگی من یابین می‌آید، به او زنگ می‌زنم و به خانه‌اش می‌روم و با قدمدزن در خانه‌اش باسواد می‌شوم و بیرون می‌آیم». معادی در پایان سخنانش از پارسا پیروزفر تشکر کرد و در حاشیه اعلام کرد به‌تازگی ورزش را با او شروع کرده است. این هنرمند در ادامه از مجتبی جباری و همسرش (مدیران کتاب‌فروشی)، ناشر کتابش، کیوان کثیریان، حمید علیدوستی دوست فرهنگی‌اش، سروش صحت و سایر دوستانش که در جمع حضور داشتند از جمله محمد کارت، کارگردان، تقدیر و تشکر کرد. کیوان کثیریان که اجرای برنامه را بر عهده داشت، پس از این صحبت‌ها با اشاره به مقدمه کتاب «معادی پرسپید: «با بازیگری یک پدیده‌اشهودی یا تکنیکال است یا ترکیبی از این دو؟» پیمان معادی در جواب گفت: «این کتاب به ما نمی‌گوید کدام درست است و در واقع از اهمیت مطالعه در عرصه بازیگری می‌گوید». معادی افزود: «از جذبات‌های این کتاب برای من، این است که کتاب خیلی تکنیکی نیست که خیلی عمیق وارد یک حوزه‌هایی شود، اگر هم این‌طور باشد می‌شود خیلی داستان‌وار و مثل کتاب دنیای صوفی است که از دوهزار و ۵۰۰ سال پیش که بازیگری در غرب بازیگری مدرن در یونان شکل می‌گیرد، شروع می‌کند تا امروز و استادان بازیگری که هرکدام به نیاز زمانه خودشان آمدند و روشی را برای ابداع کردند که در آن زمان جواب داده است و حالا شاگردان‌شان یا استادانی که قرن‌ها بعد آمدند، در واقع شیوه‌ها را نقد کردند و شیوه جدید را ادامه دادند». پیمان معادی از علی نصیریان که مقدمه کتاب را نوشته و مرحوم همایون ارشادی نیز برد و خاطرنشان کرد که جای این عزیزان در بین ما خالی است. در بخش بعدی برنامه، حسین پاکدل در سخنانی با اشاره به اهمیت کتاب «استادان بزرگ بازیگری» گفت: «این کتاب برای همه مشاغل شاید کارکرد داشته باشد اما برای بازیگری خیلی کاربردی است. شما تمام مکاتب مختلف هنری را که فقط در مورد بازیگری نیست شامل کارگردانی، نویسندگی، سلاطی جامعه و مجموعه اینهاست می‌خوانید. نویسنده که خودش استاد دانشگاه، بازیگر، کارگردان، نویسنده و بسیار آدم متبحری است، به صورتی که انگار رفیق نزدیک شماست. دستتان را گرفته و به ۲۵۰ سال پیش می‌برد و تکتک این آدم‌ها را به شما معرفی می‌کند و این سبک‌ها می‌گوید». این بازیگر و کارگردان گفت: «از نظر من این کتاب به‌زودی جزء کتاب‌های بسیار کاربردی در هنر نمایش خواهد شد و بسیاری از بزرگان و حتی کسانی که الان مشغول به کار هستند، احساس نیاز پیدا خواهند کرد که این کتاب را بخوانند. آخرین کاری که من کارگردانی کردم، امر ملوکانه بود. اما اگر این کتاب را پیش‌تر خوانده بودم، قطعاً آن اثر را طوط دیگری اجرا می‌کردم». حسین پاکدل با بیان اینکه بدون تسلط بر زبان هنر، خلاقیت ممکن نیست، اضافه کرد: «هنرمند زبان باید حرفه خود را بداند، سواد کارش را بشناسد و بر الفبا و دستور زبان هنر خود مسلط باشد. بدون این آگاهی، خلاقیت و زندگی روی صحنه ناممکن است». به گفته این کارگردان تئاتر، درک عمیق از ساختار هنر، شرط لازم برای رشد و پایداری در مسیر خلاقیت است. پاکدل با اشاره به مقدمه این کتاب افزود: «من این کتاب را در یک مرحله، ولی سه بار خواندم. اولاً نویسنده و پیمان معادی خیلی برای این کتاب زحمت کشیده‌اند، چون مطالعه گفت: «ما لازم است از هر دانشی که بتوانیم، مثلاً برای اینکه بفهمیم این کتاب چقدر اهمیت دارد، مقدمه‌ای را که پیمان نوشته بخوانید که تمام عصاره کتاب را که عصاره بازیگری و سبک‌های مختلف است، در چهار صفحه توضیح داده است». در ادامه نشست، پارسا پیروزفر نیز با اشاره به سؤالی که از پیمان معادی درباره آموزش آکادمیک و عملی شد، گفت: «آموزش‌های آکادمیک با تجربه عملی با هم نسبت دارند و به‌اصطلاح به هم پیاس می‌دهند». این بازیگر درباره اهمیت مطالعه گفت: «ما لازم است از هر دانشی که بتوانیم، مثلاً برای روان‌شناسی و تاریخ، به نظر من آموزش می‌تواند مؤثر باشد ولی انتقال آن نیازمند تجربه است». پیروزفر با اشاره به اهمیت تمرین در هر کاری ادامه داد: «استعداد ذاتی بدون تمرین کافی نیست و کلاس‌ها به‌شروع کار هستند، اما آموزش یک مقوله موقتی نیست و ما نمی‌توانیم ادعا کنیم مثلاً سه‌ماهه بازیگر تحویل جامعه می‌دهیم. افراد سال‌های زیادی کار می‌کنند تا چیزهایی درون آنها اتفاق بیفتد». او از لذت تمرین سخن گفت و افزود: «اگر از صحنه تمرین لذت نبریم و به دنبال لذت‌نبردن از اجرای آنکه بفهمیم، اشتباه بزرگی می‌کنیم؛ زیرا هرچه جلوتر می‌رویم، مصائب بیشتر می‌شود. لذت‌بردن از تمرین و مسیر یادگیری مهم‌تر از رسیدن به صحنه یا جایزه است. مسیر بازیگری هیچ‌گاه تمام نمی‌شود و زیبایی آن در رشد مستمر است».

وقتی اجرای صحنه‌ای، مخاطب را به بخشی از روایت بدل می‌کند

شکل‌گیری زبانی تازه در تئاتر تعاملی ایران

نمایش بگذارد. در کشوری که تئاتر تعاملی هنوز فاصله زیادی با جریان اصلی دارد و غالباً به سوت‌فاهم‌هایی درباره بداهه‌پردازی، کنترل‌ناپذیری و ریسک همراه است، اما مسئله اینجاست که تجربه تعامل، به‌جای آنکه بستر کنش مشترک و شکل‌گیری معنا باشد، به حرکتی هدایت‌شده و کاملاً کنترل‌شده تبدیل می‌شود. تماشاگر ممکن است در ظاهر نقشی بر عهده بگیرد، اما این نقش بیش از آنکه امکان واکنش یا انتخاب فراهم کند، بخشی از یک سازوکار احساسی است که از پیش طراحی شده است. در طول روایت، نام‌ها و تاریخ‌هایی با رتمی مشخص تکرار می‌شوند؛ همه‌چیز حول ۲۴ آذر. اما این نام‌ها، که می‌توانستند لایه‌ای از کنج‌کاری یا کاوش را ایجاد کنند، فقط در سطح باقی می‌مانند؛ نه سرخنی هستند برای پیوندادن روایت به واقعیت و نه نشانه‌ای برای کشف معنایی تازه. مخاطب صرفاً با سیلی از اطلاعات مواجهه است که امکان تفسیر فعال از آنها گرفته شده. از همین‌جاست که می‌توان به اندیشه ژاک رانسیر اشاره کرد، آنجا که می‌نویسد تماشاگر موجودی منفعل نیست و کار او، درست مانند کار هنرمند، پیونداندن آنچه می‌بیند به آنچه می‌داند و خیال می‌کند است. اما برای این پیوند، باید فرصت توقف و انتخاب فراهم شود؛ فرصتی که نمایش چندان اجازه خلق آن نمی‌دهد. در یکی از لحظه‌های نمایش، روایت

برگزیدگان نهمین جشنواره بین‌المللی فیلم شهر معرفی شدند

بهترین کارگردان سریال تلویزیونی به جلیل سامان برای سریال «زیرخاکی» اهدا شد. جایزه بهترین سریال نمایش خانگی به نوید و جمشید محمودی برای تهیه‌کنندگی سریال «پوست شیر» اهدا شد.

جایزه بهترین مجموعه تلویزیونی به رضا نصیری‌نیا برای تهیه‌کنندگی سریال «زیرخاکی» اهدا شد. در این بخش سمید وین‌العابدین مدیر اسبق قارایی برای اهدای جوایز بخش مردمی روی صحنه آمد. سریال‌های برتر از نگاه مردم که در اپلیکیشن شه‌راد براساس نظرسنجی مردمی انتخاب شدند، مشخص شد و جایزه آن به الهام غفوری و سیروس مقدم برای سریال «پایتخت» اهدا شد. سیروس مقدم که برای دریافت جایزه آمده بود، گفت: این جایزه متعلق به تهیه‌کننده سرکار خانم الهام غفوری است. از صاحبان اصلی «پایتخت» که مردم هستند، تشکر می‌کنم. از محسن تابنده تشکر می‌کنم که به فکر ایده جدید برای پایتخت‌های بعدی است. هومن حاجی‌عبدلّٰهی از جواد عزتی به‌عنوان بازیگر مردمی که مردم او را از طریق سامانه شه‌راد انتخاب کردند، دعوت کرد که برای دریافت جایزه روی صحنه بیاید. عزتی برای فیلم «کت چرمی» این جایزه را دریافت کرد.

جایزه بهترین مجموعه نمایش خانگی از نگاه مردم به نوید محمودی برای سریال «پوست شیر» رسید. محمودی گفت: خوشحالم‌که خدمت شما هستم و خوشحالت‌ر که بعد از آنچه گذشت کنار هم شاد هستیم. این جایزه مشترک برای من و جمشید است و یکی از محبت‌های خدا برای من خانواده است که به ما اتحاد پای دادند و این روزها به این تراز داریم.

سیس اسامی داوران بخش بین‌الملل اعلام شد و مستانه مهاجر مدیر بخش بین‌الملل جشنواره فیلم شهر روی صحنه آمد. در ادامه جایزه بهترین کارگردانی این بخش به علی تصدیقی برای فیلم «شاید جایی دیگر» اهدا شد.

جایزه بهترین بازیگر نقش کودک به آرشام جهان‌پناه برای فیلم «شاید جایی دیگر» اهدا شد. جایزه بهترین فیلم این بخش به «شرق ظهر» ساخته هالا الکوسی از کشور مصر اهدا شد. جایزه بهترین بازیگر زن به آزاده صمدی برای فیلم «آی‌تاز» اهدا شد. جایزه بهترین بازیگر مرد به سلیم اوجی برای فیلم «در گذر زمان» اهدا شد. جایزه ویژه هیئت داوران برای فیلم «پریش‌انی» به خامن‌ایزنه جوردان اهدا شد. هومن حاجی‌عبدلّٰهی در ادامه از علی اوجی مدیر خانه جشنواره دعوت کرد که روی صحنه بیاید تا از هادی حجازی‌فر هنرمند برجسته تقدیر کند. سپس کلیپ تقدیر از فعالیت‌های هادی حجازی‌فر فیلم‌نامه‌نویس، کارگردان و بازیگر به نمایش گذاشته شد. در ادامه این آیین، از هادی حجازی‌فر به پاس ایفای نقش شه‌ردار در فیلم «موقعیت مهدی» تجلیل شد. او در سخنانی کوتاه ضمن قدردانی از برگزارکنندگان گفت: زبان شه‌رداری شهید مهدی باکری مثلاًزندنی بود، شه‌رداری هیمت دارد چراکه در خط اول مواجهه با مردم است. به نظر من این روزها آستانه درد مردم کمی پایین آمده و امیدوارم مدیران با صبوری و سعه‌صدر بیشتری با مردم مواجه شوند. خدمت به مردم، بالاترین اجر و پاداش را دارد. خیلی ممنونم که من را در این جمع گرامی داشتید.

در ادامه نوبت به اهدای جوایز بخش سینمای ایران رسید. جایزه بهترین فیلم‌نامه بخش سینما به آرمان خوانساریان برای فیلم «جنگل پرتقال» اهدا شد. جایزه بهترین بازیگر زن بخش سینمای ایران از نگاه هیئت داوران هم به صدف اسپهبدی برای فیلم «علفزار» اهدا شد. اسپهبدی پس از کسب این جایزه گفت: این چهارمین جایزه من برای کاراکتر فریا در این فیلم است. اگر این اتفاق افتاده به خاطر فیلم‌نامه درجه یک و هدایت و هوش فوق‌العاده کاظم دانشی است. من این جایزه را به ایشان تقدیم و از اعتمادی که به من داشت، تشکر می‌کنم. جایزه بهترین کارگردان بخش سینمای ایران نهمین جشنواره فیلم شهر به رسول صدرعاملی برای کارگردانی فیلم «زیا صدایم کن» اهدا شد که به دلیل سفر او به خارج از کشور، محمدرضا صدرعاملی یکی از فیلم‌نامه‌نویسان این اثر جایزه را دریافت کرد.

در ادامه از محمد بحرانی دعوت شد که برای اهدای جایزه ویژه هیئت داوران در بخش سینما روی صحنه بیاید. جایزه این بخش به سیدمصطفی احمدی برای تهیه‌کنندگی فیلم «بی‌بدن» اهدا شد. احمدی گفت: از هیئت داوران و دبیر تشکر می‌کنم. همچنین از کاظم دانشی و مرتضی علیزاده تشکر می‌کنم. خامن‌پیرکاری هم برای این فیلم رحمت کنشد. در این بخش، یک نشان ویژه به مستند «داستان آن شهر» مرحوم حمید سهیلی اهدا شد که خانم شکیب همسر این هنرمند فقید جایزه را دریافت کرد.

جایزه بهترین فیلم بخش سینمای ایران به رضا میرکریمی برای تهیه‌کنندگی «نگهان شب» اهدا شد که «تورج الوند» بازیگر نقش اول این فیلم برای دریافت جایزه روی صحنه رفت. جایزه بهترین فیلم از نگاه مردمی در بخش سینمای ایران با رای مردم در سامانه شه‌راد، به فیلم «فسیل» به تهیه‌کنندگی ابراهیم عامریان اهدا شد.

به خاطره‌ای کودکانه و احساسی نسبت به «خاله زهر» منحرف می‌شود. دواجر اگر این جمله‌ها را تماشاگر زمزمه می‌کنند؛ لحظه‌ای که به‌ظاهر می‌تواند منجر به واکنشی طبیعی یا حتی مداخله‌ای کوچک از سوی مخاطب شود. اما بلافاصله، اجرا به مسیر قبلی بازمی‌گردد و هیچ شکافی ایجاد نمی‌شود که بتواند اجازه کنش دهد. ساختار نمایش به‌گونه‌ای است که هر نوع بداهه احتمالی بلافاصله خنثی می‌شود؛ گویی ریتم از پیش تعیین‌شده، هرجایی برای آزادی عمل را بر نمی‌تابد. در این میان، پرسش مهمی مطرح می‌شود: آیا نمایش تعاملی، بدون فضایی برای مشارکت واقعی، فقط به ظاهری از درگیرکردن مخاطب بسنده نمی‌کند؟ تماشاگر در طول اجرا نه امکان گفتن کلمه‌ای دارد، نه می‌تواند مسیر روایت را اندکی تغییر دهد. در صحنه‌ای که درباره کیک تولد حرف زده می‌شود و تماشاگر در نقش مرده‌ای در گور قرار می‌گیرد، آیا او اجازه دارد حتی جمله‌ای درباره طعم کیک به زبان بیاورد؟ و اگر چنین کند، آیا اجرای می‌تواند پاسخش را بی بگیرد؟ پاسخ روشن است.

ساختار اجرا برای این امکان طراحی نشده و همین باعث می‌شود ظرفیت بالقوه تبادل نیرو میان بدن‌ها و صداها به فعلیت نرسد. هرچه هست، طراحی است؛ طراحی‌ای که گاه جسورانه و خلاقانه است، اما زمانی که به تعامل حقیقی می‌رسد، به محدودیتی ساختاری تبدیل می‌شود.

با وجود این نکات، باید اذعان کرد تجربه‌هایی از این دست برای تئاتر ایران ضروری‌اند. ورود به حوزه تئاتر تعاملی، حتی اگر در نمونه‌ای خاص نتیجه کاملی نداشته باشد، راه را برای نسل جوانی باز می‌کند که می‌خواهد از چارچوب‌های رایج بیرون بزند و نسبت میان بدن، صدا، حضور و تماشاگر را از نو تعریف کند. این تلاش‌هاست که در نهایت زبان تازه‌ای برای صحنه می‌سازد و امکان شکل‌گیری تجربه‌های جسورانه‌تر را فراهم می‌کند؛ تجربه‌هایی که شاید در کارهای بعدی همین گروه به بلوغ برسند.

«بیست‌وچهارمین شب آذرماه» تجربه‌ای با لحظات مؤثر و انگیزه‌ای جدی برای نزدیک‌شدن به تماشاگر، اما بدون آن نقطه

رهایی که بتواند مخاطب را از حالت جابه‌جایی صرف به کنشگری واقعی برساند. با این حال، همین تلاش برای آزمون مرزها، دستاورد مهمی برای گروه محسوب می‌شود و می‌تواند مقدمه‌ای

باشد برای شکل‌گیری زبان تازه‌ای در تئاتر تعاملی ایران؛ زبانی که اگر فرصت و فضای لازم را بیابد، می‌تواند به یکی از جریان‌های جدی

تئاتر امروز تبدیل شود.

خبر

جلسه شورای سیاست‌گذاری جشنواره جهانی فیلم فجر برگزار شد

راند فریدزاده، روح‌الله حسینی، مهدی رنجبر، محسن پایری‌زارعی، همایون اسعدیان، علیرضا شجاع‌نوری، محمدحسن اسدی، حجت‌الله رضایی و اسماعیل بقایی اعضای شورای سیاست‌گذاری چهل‌وسومین جشنواره جهانی فیلم فجر را تشکیل می‌دهند.

جلسه این شورا در سازمان سینمایی برگزار شد. راند فریدزاده، رئیس سازمان سینمایی، در این جلسه درباره جشنواره جهانی فیلم فجر و جایگاه این رویداد سینمایی گفت؛ ما یک جشنواره حرفه‌ای در تراز جهانی برگزار می‌کنیم که در میان ۱۴ جشنواره برتر فیایف قرار دارد و از این‌رو، ساختار جشنواره باید براساس دستورالعمل‌های فیایف تنظیم شود. او با اشاره به حضور میهمانان خارجی در جشنواره تاکید کرد: مشارکت خارجی‌ها در جشنواره و حضور میهمانان خارجی در شرایط کنونی اتفاقی بسیار مهم است و این امر با همکاری بخش‌های مختلف ممکن می‌شود. می‌توان از حضور ایسن میهمانان به‌گونه‌ای بهره برد که پیام‌رسان فرهنگ ایران باشند. رئیس سازمان سینمایی یادآور شد که ایجاد زیربنای درست برای دبیرخانه جشنواره در شیراز اقدامی بسیار مبارک است و گفت: برگزاری جشنواره در نقاط مختلف کشور گامی مؤثر در تمرکززدایی فرهنگی است. هدف اصلی، ارتقای جایگاه سینمای ایران و تبدیل کشور به هاب منطقه‌ای در کشف استعدادهای سینمایی است؛ همان چیزی که در بخش دارالفنون تحقق می‌یابد. او تاکید کرد: خارجی‌ها برای دیدن فیلم ایرانی به ایران می‌آیند؛ از این‌رو، عرضه درست آثار باید به‌گونه‌ای باشد که جنبه اقتصادی فرهنگ نیز نمایان شود. در این جلسه، روح‌الله حسینی، دبیر جشنواره جهانی فیلم فجر از اهم کارهایی که تاکنون در جشنواره صورت گرفته نام برد و گفت: کار جشنواره جهانی پس از پشت سر گذاشتن جنگ ۱۲روزه و بازگشت اسنپ‌یک، با این امید و دلخوشی از سر گرفته شد که شهر شیراز میزبان ما خواهد بود. اواسط مهرماه تفاهم‌نامه برگزاری جشنواره در شیراز امضا شد و به صورت رسمی وارد فرایند برگزاری جشنواره در این شهر شدیم. او درباره جشنواره جهانی فیلم فجر توضیح داد: از سال گذشته فرایند ثبت‌نامت فیلم‌ها آغاز شده و نهم مهرماه به‌عنوان پایان مهلت ثبت آثار در فراخوان اعلام شد. تا این تاریخ، ۸۹۶ فیلم شامل فیلم‌های بلند، کوتاه و مستند ثبت شده‌اند. امسال فیلم‌های بلند در چهار بخش جشنواره حضور دارند. دبیر جشنواره گفت: رویکرد در انتخاب فیلم‌ها همان چیزی بوده که از ابتدا اعلام شد. تعیین رویکرد شاعرانه با توجه به ویژگی‌های فرهنگی و تمدنی ما و مزیت‌های سینمای ایران انجام شد و این جهت‌گیری، مطلوب جامعه سینمایی به نظر می‌رسد. حسینی در مورد بخش‌های مختلفی که در کنار جشنواره وجود دارد، گفت: در طول جشنواره چهار برنامه مهم هم‌زمان با نمایش فیلم‌ها خواهیم داشت؛ بازدید از مکان‌های تاریخی، برگزاری بخش دارالفنون با حضور دانشجویان سینما، نشست‌هایی با موضوع ادبیات و سینما و در نهایت نشست‌های تخصصی در دانشگاه‌های شیراز با حضور سینماگران ایرانی و خارجی. امیدواریم نشست‌های غیررسمی و گعده‌هایی میان سینماگران و شاعران، به‌ویژه شاعران شیرازی برگزار شود. علیرضا شجاع‌نوری، سینماگر و مشاور بین‌الملل سازمان سینمایی نیز در سخنانی گفت: اگر دبیرخانه دائمی در شیراز شکل بگیرد و بلافاصله پس از پایان این دوره برای سال آینده برنامه‌ریزی شود، دستاورد بزرگی خواهد بود. همایون اسعدیان، مدیرعامل خانه سینما نیز گفت: با توجه به وقفه چندساله در برگزاری مستقل جشنواره و تأثیر آن بر اهمیت این رویداد، بهتر است بر دعوت از سینماگران مطرح ایرانی در عرصه بین‌الملل متمرکز شود. جلسه با صحبت‌های مهدی شفیعی، معاون توسعه مدیریت و منابع سازمان سینمایی ادامه یافت. او گفت: بخش عمده‌ای از جشنواره باید به معرفی ظرفیت‌های گردشگری، تاریخی و حتی لوکیشن‌های سینمایی شیراز اختصاص یابد و تورهای جشنواره به صورت هدفمند برگزار شوند. چهل‌وسومین جشنواره جهانی فیلم فجر از پنج‌تا دوازدهم آذرماه ۱۴۰۴ به دبیری روح‌الله حسینی در شیراز برگزار می‌شود.